

Korte Mededeelingen¹⁾.

De gevangen bruinkopgors, *Emberiza icterica* Eversmann, hoogstwaarschijnlijk toch een ontsnapte kooivogel.

In zake de vangst van een bruinkopgors, waarover in het verslag der vergadering van de Club van 30 Sept. '34 (zie dit tijdschrift, 7, 1934, p. 88), een mededeeling van Dr KOCH is opgenomen, wilde ik gaarne als mijn meening zeggen, dat deze vogel wel zeer waarschijnlijk als een ontsnapte kooivogel kan worden beschouwd. Deze gorzensoort is de laatste jaren in den handel heelemaal niet zeldzaam en dus ook laag in prijs geworden. Ik schat dat de aanvoer, zoowel hier ter stede als in Antwerpen wel in de honderden zal hebben beloopt. Juist bij het verhandelen van kleine vogels, dat vaak aan boord der schepen terstond na aankomst geschiedt, komt het herhaaldelijk voor dat enkele exemplaren ontsnappen. In een geval als dit komt het me dan ook niet juist voor zulk een vogel zonder meer bij de fauna van het land te voegen.

Het is natuurlijk zeer moeilijk te zeggen, waar dan de lijn getrokken moet worden, immers van deze soort wordt bv. door NAUMANN opgegeven dat ze in 1860 2× op Helgoland is aangetroffen, maar de opvatting, dat elk dier, dat in vrije staat wordt aangetroffen, als aanwinst voor de fauna is te beschouwen, kan toch zeker niet juist heeten. Men zal toch zeker de roode ibis, die enkele jaren geleden in Pernis gevangen of geschoten is, niet bij de fauna willen inlijven? En zoo zijn er talrijke gevallen, het eene duidelijker, het andere twijfelachtiger.

ROTTERDAM, 22 Nov. 1934.

H. KUIPER.

Deze mededeeling van Dr KUIPER was reeds door mij ontvangen eenige weken vóór het verschijnen van het artikeltje van BROUWER in „Ardea” (23, 1934, p. 147—152). BROUWER's aanvankelijke indruk dat er slechts zeer weinig exemplaren als kooivogel gehouden worden in ons land (hij kende eerst slechts 2 ex. uit de Rotterdamsche Diergaarde) wordt door een noot op p. 151 (waarin ook 2 ex. uit „Artis” worden vermeld) en vooral door het naschrift op p. 152 (waar voor Artis alleen tusschen 1921 en 1934, 13 voorwerpen worden genoemd) wel in een ander licht geplaatst, terwijl bovenstaande mededeeling van Dr KUIPER de zaak nog meer dubieus maakt.

(TEN KATE)

¹⁾ De „Korte mededeelingen” zullen voortaan worden gepubliceerd in de volgorde volgens HARTERT, wat de raadpleging ongetwijfeld zal vergemakkelijken. (t. K.)

Klapekster, *Lanius e. excubitor* L., bij Wassenaar.

Op 3 November 1934 werd op het R. W. door Kleyn, Waldeck en Koch een overvliegend ex. van de klapekster waargenomen.

Voor het Ringstation Wassenaar: J. C. KOCH.

Zie voor andere waarnemingen aldaar, dit tijdschrift, 3, 1931, p. 149 en 6, 1934, p. 149. (t. K.)

Klapekster, *Lanius e. excubitor* L., bij Kampen en Zwolle.

Op 3 November 1934 nam ik van uit de trein Zwolle—Kampen nabij de voormalige halte Mastenbroek een klapekster waar, die van de telefoondraad opvloog. Verder ontving ik indertijd een ♂, geschoten te Zwollekerspel, op 18 November 1932, door een jager.

C. G. B. TEN KATE.

Verspreiding en benaming der rassen van *Saxicola oenanthe*.

Naar aanleiding van de laatste publicatie van Finn SALOMONSEN, „La Variation géographique et la Migration du Traquet motteux” (L'Oiseau et la Revue française d'ornithologie, IV, 1934, 2, p. 223—237), zij hier medegedeeld, dat, na bestudeeling van het enorme materiaal van het Zoölogische Museum van Kopenhagen, de schrijver tot een andere opvatting omtrent de geographische verdeling der *oenanthe*-vormen is gekomen dan in zijn aanvankelijke studie „The Distribution of the Wheatear in Denmark” (The Ibis, 1927, p. 202). Zoo wordt het gemaakte onderscheid tusschen tapuiten van West- en van Oost-Groenland thans niet langer gehandhaafd: het *leucorrhoa*-ras zou over beide kusten van Groenland verspreid zijn, terwijl als terra typica voor den vorm *schjöleri* uitsluitend de Faröer eilanden aangenomen worden. De broedvogels van IJsland zouden intermediair zijn tusschen *leucorrhoa* en *schjöleri*.

De vleugelmaten varieeren volgens SALOMONSEN thans voor:

<i>leucorrhoa</i> (Groenland en N. Amerika):	♂ 102—110; ♀ 100—108 mm.
<i>leucorrhoa</i> — <i>schjöleri</i> (IJsland):	♂ 99—107; ♀ 96—103 „
<i>schjöleri</i> (Faröer eilanden):	♂ 97—103; ♀ 95—101 „
<i>oenanthe</i> (Scandinavië en Midden Europa):	♂ 92—99; ♀ 90—97 „

Op grond van het bovenstaande zou de naam „Groenlandsche tapuit” voor het *leucorrhoa*-ras behouden kunnen blijven, doch de benaming „Oost-” of „West-Groenlandsche tapuit” moeten komen te vervallen. Het *schjöleri*-ras zou genoemd moeten worden: de „Faröer-tapuit”, het intermediaire ras: de „IJslandsche tapuit”.

De aan het Ringstation Wassenaar gevangen tapuiten, waarvan sprake was in het artikel: „De Oost-Groenlandsche tapuit... in Nederland vastgesteld” (dit tijdschrift, 7, 1934, p. 49—52) zouden blijken het bovenstaande volgens de ge-

vonden maten kunnen zijn intermediaire *leucorrhoea* — *schjöleri's* uit IJsland of echte *schjöleri's* van de Faröer eilanden.
J. C. KOCH.

Vrij late zwarte roodstaart, *Phoenicurus ochrurus gibraltariensis* (Gm.).

Op 20 November 1934 bij het Haagsche Pompstation nog een late doortrekker.
J. C. KOCH.

Zie voor andere late data (zelfs December en Januari), de lijst van de N.O.V., p. 66. (t. K.)

Buitengewoon tamme boerenzwaluw, *Hirundo r. rustica* L.

Op een boerderij onder Odijk wees men mij 2 Juli 1934 in een stal een broedende boerenzwaluw op 1½ M. hoogte. De vogel was zoo mak, dat ik hem tusschen duim en wijsvinger van 't nest kon nemen, ringen, en weer op 't nest zetten, waarna hij rustig doorbroedde. 16 Juli kon ik de 5 jongen ringen. In hetzelfde nest kwam nog een tweede legsel van slechts 2 eieren. Nogmaals liet de nu geringde oude vogel zich van 't nest nemen en zich er weer op zetten. 12 Sept. ringde ik 1 jong, 1 ei was onbevruucht.
J. N. VAN DEN BRINK.

Een boschuil, *Strix aluco* subsp., die halfwas fazanten sloeg.

10 Juli 1934 ontving ik uit de omgeving van Bunnik een ♂ dezer soort, die driemaal een ruim halfwas fazant gegrepen had (Het waren hanen, die reeds aan het „kleuren” waren). Men vond de vogels met afgevreten kop en nek; steeds kwam de onbekende roover op het aas terug, totdat hij tenslotte op een klem zijn dood vond. Het Practical Handbook, Vol. 2, p. 94, noemt naast lijsters en kleinere vogels slechts eenmaal een groene specht. Het was een bruin exemplaar; vleugelmaat 263 mm doet denken aan de Britsche vorm *sylvatica*.

J. N. VAN DEN BRINK.

Veelvuldig optreden van eenige *Strigidae*, najaar 1934.

Najaar 1934 waren er in en bij Kampen opvallend veel kerkuilen, *Tyto alba*.

24 Sept. werden bij de Kamper Emailliefabrieken 3 kerkuilen gevangen, waarvan er 1 ontsnapte, terwijl ik er 1 kon ringen (met no. 120667), en het 2e reeds geringd bleek te zijn met een Leidsche ring (no. 134741). Over de ringdatum en plaats van dit voorwerp kreeg ik tot heden geen bericht.

13 Oct. werd op een boeren erf bij Kampen een kerkuil dood gevonden en mij getoond.

18 Oct. werd mij door een lid van de nachtveiligheidsdienst een ex. getoond, dat hij bij zijn ronde 's nachts zag vallen, vermoedelijk doordat het ergens tegen aan was gevlogen.

23 Oct. werd op een zuivelfabriek een kerkuil gevangen, die ik ringde (met no. 120666).

5 Nov. werd mij wederom een levende kerkuil gebracht, die ik eveneens ringde (met no. 120670).

8 Nov. kwam opnieuw iemand met een kerkuil aan mijn deur, die zich eveneens doodgevlogen zou hebben.

18 Nov. vond ik in een weiland bij Kampen een stuk van een vleugel (vermoedelijk deze species).¹⁾

Omstreeks die zelfde tijd namen jagers bij Kampen en op de heide bij Oldebroek veel velduilen, *Asio flammeus*, waar, meer dan normaal in die tijd het geval pleegt te zijn, terwijl ook de bewaker van het Kampereiland vooral eind November en begin December aldaar geregeld abnormaal veel velduilen heeft gezien.

Verder vertoefde in December een troep ransuilen, *Asio otus*, in de aan Kampen grenzende gemeente IJsselmuide; maximaal werden er 14 bijeen geteld, terwijl er ook nu nog voorwerpen aanwezig zijn.

In een der groote dagbladen, kwam, gedateerd 9 Nov., een bericht voor, dat er op het eiland Urk een „invasie van ooruilen” was. Er was „een vlucht uilen neergestreken”, die „uit Friesland zouden stammen”. Daaronder waren er 2 „zonder oortjes”, die zich gemakkelijk lieten vangen, dus wel *Tyto alba* of *Asio flammeus*, terwijl de andere oortjes droegen, dus wel *Asio otus* moeten zijn geweest, temeer daar ze in de boomen bij de haven zaten.

D.d. 27 Nov. berichtte ons medelid, kapelaan VAN DEN BRINK te Bunnik mij: „ik heb dit najaar reeds 4 ransuilen, „2 velduilen en 2 kerkuilen ontvangen. Zelf zag ik dikwijls op „drijfjachten deze vogels. ’t Schijnt, dat het een echt muizen-„uilen-jaar is. Ook vernam ik van een praeparateur, dat hij „dit najaar veel meer uilen ontvangen had.”

In een 2e schrijven van 30 Nov. berichtte de heer VAN DEN BRINK nog over een plaats in het Gooi, waar, naar uit betrouwbare informatie was gebleken, reeds circa 2 maanden een groot aantal velduilen vertoefde. Eenmaal waren er 10 tegelijk in de lucht en zeker telde hij er 25. De vogels zaten op een hei met vliegdennen, waar de heer VAN DEN BRINK 4 groote sigarenkistjes vol braakballen had verzameld, terwijl de grond nog bezaaid lag. Ook werd in dit schrijven gemeld, dat één praeparateur circa 40 stuks uilen had ontvangen.

5 Dec. stootte de jachthond van den heer v. d. Br. 1 velduil op bij de Huizerhaven en 3 bij de Emmond.

Op Schokland werd, naar de kantonnier van de Waterstaat te Ens mij mondeling mededeelde, op 20 Dec. een

¹⁾ 19 Jan. '35 ontving ik nog een ex., dat de vorige dag zou zijn doodgevlogen, en buitengewoon mager was (het woog 204 gram, terwijl een vet voorwerp uit mijn coll. $\pm$ 400 gr. woog en 2 andere, eveneens zeer magere ex., resp. 227 en 192 gram); 29 Jan. weer een ex., van 235 gr.

uil (species?) doodgevonden, die hij daar de vorige dag reeds gesignaleerd had.

Voor verdere gegevens zie men ook het verslag van de vergadering te Amsterdam op 30 Dec. j.l. (dit no., p. 131), waar, naar aanleiding van een vraag mijnerzijds (mede namens den heer VAN DEN BRINK), door eenige leden soortgelijke waarnemingen werden medegedeeld, hoofdzakelijk uit de omgeving van het IJsselmeer.

Toch bleek mij bij informatie, dat bijv. bij Nijkerk (Vel.) niets van dit alles was bemerkt.

Interessant is in dit verband ook het geval van een geringe Duitsche kerkuil, die in de provincie Groningen werd aangetroffen op 20 Nov. j.l. (zie dit no., p. 119).

Waarschijnlijk is er verband tusschen dit veelvuldig optreden en de hier en daar heerschende veldmuisslagen, o.a. aan het IJsselmeer. In de Mastenbroekerpolder (tusschen Kampen en Zwolle) en op het Kampereiland nam deze plaag een zeer groote omvang aan, zoo zelfs, dat men op het Kampereiland met serum de bestrijding ter hand heeft genomen.

Wellicht is het — naast de betere geschiktheid in de huidige toestand — daaraan ook mede toe te schrijven, dat afgelopen voorjaar in de nieuwe polder bij de Ramspol op het Kampereiland verspillende velduil-nesten zijn aangetroffen (die echter door verbranden van het riet grotendeels vernield werden), terwijl we vroeger nimmer velduilennesten in die omgeving vonden en eerst in 1933 in de broedtijd een enkele velduil aldaar signaleerden.

Wel waren mij uit de laatste 7 jaar enkele broedgevallen bekend uit de uitgestrekte complexen weiland tusschen Keteldiep en „Kampernieuwstad” (Noordeinde, gem. Doornspijk, bij de eendekooi), waar zich ook het nest met de 10 eieren bevond, dat ik reeds eerder vermeldde (zie dit tijdschrift, 7, 1934, p. 55).

Dit groote eieren-aantal, evenals dat van eenige torenvalken (zie eveneens dit tijdschrift, 7, 1934, p. 53, 55 en 125) staat vermoedelijk ook wel met het goede veldmuizen-jaar 1934 in verband, terwijl deze factor wellicht mede voor een deel — naast eventuele toetrek — een verklaring kan geven van de vele kerkuilen te Kampen en eventueel elders.

Het lijkt interessant meer gegevens uit verdere deelen van ons land te verzamelen, waarvoor we ons gaarne houden aanbevolen.

Tenslotte voeg ik hier nog aan toe, dat ik 9 Januari 1935 op weg van Kampen naar de voormalige Zuiderzeekust, dicht bij de stad tweemaal een velduil opjoeg, even verder 2 voorwerpen, zeer vermoedelijk deze species, zag vliegen, in gevecht met kraaien, en ook aan de kust zelf nog een vijfde ex. op joeg, alles in een uur tijds. Hieruit blijkt wel, dat ook thans de „invasie” nog voortduurt.

KAMPEN, Januari 1935.

C. G. B. TEN KATE.

Legsels met 7 en 6 eieren van de torenvalk, *Falco t. tinnunculus* L.

24 April 1934 vond ik in een boomgaard onder Schalkwijk (U.) een torenvalklegsel van 7 eieren. Alle ova waren uiterst weinig en gelijkmatig bebroed (zie dit tijdschrift, 7, 1934, p. 53). Ditzelfde geldt ook van een 6-tal eieren, dat in een alleenstaande wilg gevonden werd in dezelfde gemeente. In beide gevallen werden oude eksternesten gebruikt, waarop reeds vroeger torenvalken gehuisd hadden.

Dat deze soort het nest niet spoedig verlaat, blijkt wel hieruit, dat niettegenstaande de laatste nestvogel 24 April aangeschoten, een teen zelfs duidelijk zichtbaar stukgeschoten was, dit exemplaar (♀) toch 30 April weer op het nest zat.

J. N. VAN DEN BRINK.

Broedgeval van den buizerd, *Buteo b. buteo* (L.).

Van een buizerdpaar dat in den zomer van 1934 herhaaldelijk door den boschwachter bij het Staatsboschbeheer te Putten, den heer Jac. v. D. CRAATS, werd geobserveerd, vonden arbeiders bij dunningswerkzaamheden in den afgeloopen herfst het horst in een hoogen groven den. Op grond der mededeelingen van genoemden waarnemer, die de soort uitstekend kent, mag worden aangenomen, dat in het groote complex Sprielder- en Speulderbosch in 1934 de buizerd met succes genesteld heeft. Ik kan hieraan toevoegen, dat in deze bosschen de houtsnip, *Scolopax r. rusticola* L., als broedvogel van jaar tot jaar veelvuldiger voorkomt.

WAGENINGEN, Jan. 1935.

A. B. WIGMAN.

Maag- en kropinhouden van eenige buizerden, *Buteo buteo* subsp.

Bij het nazien van onze aantekeningen vinden wij eenige gegevens, betrekking hebbende op de prooi van de buizerd, die wellicht interessant genoeg zijn hier te publiceeren, vooral omdat de individuen hun prooi op verschillende wijze behandelden.

No. 1 (5 Maart).	Krop: vel, staart, achterpooten en vleeschresten van mol.
Maag: voorpooten, schedel van mol; 2 spitsmuizen, 3 wormpjes?
No. 2 (12 Januari).	Krop: niets.
Maag: resten van spitsmuizen, resten van veldmuizen.
No. 3 (23 Januari).	Krop: 5 veldmuizen.
Maag: 7 veldmuizen.
No. 4 (8 Februari).	Krop: 2 veldmuizen, 1 aardworm.
Maag: 1 veldmuis, een bal vogelresten.
No. 5 (16 November).	Krop: vogelvleesch.
Maag: complete kop van waterhoen, onderkaak en schedelbasis van wezel, 1 kever (<i>Geotrupes spec.</i>).
No. 6 (17 Februari).	Krop: veldmuizenresten (geen kop).
Maag: geheele veldmuis compleet met kop.

De 5 veldmuizen uit de krop van no. 3 waren alle in tweeën gescheurd: de helften waren verdeeld in halve romp, kop met voorpooten en achterlijf, staart en achterpooten.

Van de 2 exemplaren uit de krop van no. 4 en tevens van de veldmuis, in de maag aangetroffen, waren de koppen van de rompen gescheiden.

Daartegenover troffen wij in de krop van no. 6 veldmuizenresten zonder kop, terwijl het exemplaar in de maag geheel ongeschonden was.

G. A. L. BISSELING en M. J. TEKKE.

Blauwe kuikendieven, *Circus c. cyaneus* (L.), te Wassenaar gevangen.

Op 5 en 11 November 1934 werden op het R.W. telkens een ♀ van den blauwen kuikendief gevangen en geringd. Verdere „witstuitkuikendieven”, die in dit late herfstseizoen waarschijnlijk wel alle als *cyaneus* mogen worden aangezien, werden laag overtrekkend waargenomen op 26 October '34 (KOCH), 27 October '34 (KLEYN) en 3 November '34 (KLEYN). De soort behoort overigens te Wassenaar onder de zeldzame doortrekkers.

Voor het Ringstation Wassenaar: J. C. KOCH.

Wouw, *Milvus m. milvus* (L.), bij Wassenaar.

Op 25 November 1934 nam ik te Wassenaar een exemplaar van deze soort waar, overvliegend met prooi. De diep ingesneden staart stak zeer duidelijk tegen de lucht af. Zie ook dit tijdschrift, 5, 1933, p. 169.

Ringstation Wassenaar, M. J. TEKKE.

Vischarend, *Pandion h. haliaetus* L., in de duinen onder Vogelenzang.

In den herfst van 1934 vertoefde gedurende bijna twee maanden een vischarend in de duinen van de Amsterdamsche Waterleiding onder Vogelenzang. Hij werd herhaaldelijk door verschillende waarnemers gezien en bejaagde een zeer groot revier; zijn visschen haalde hij uit de kanalen en uit de Oranjekom. In de eerste week van September werd hij voor het eerst waargenomen, na begin November werd hij niet meer gezien. Ik zelf zag de vogel op 1 en 3 October.

J. P. STRIJBOS.

Bergeenden, *Tadorna tadorna* (L.), op de Veluwe.

Van tijd tot tijd duiken er berichten op, dat de bergeend op de Veluwe ter hoogte van het IJsselmeer onder Harderwijk zou broeden. VAN OORDT en VERWEY noemen onder eenig voorbehoud in hun „Avifauna” van 1925 deze plaats ook. Thans verneem ik dat tusschen Putten en Ermelo in heide met vliegendennen in den zomer van 1934 verschillende paartjes bergeenden vertoefden. Het betreft een strook heide met veel konijnenholen, die vrij dicht langs de voormalige Zuiderzee

ligt. Ik ben van plan er in het komende broedseizoen een onderzoek in loco in te stellen.

WAGENINGEN, Jan. 1935.

A. B. WIGMAN.

Zie ook *Ardea*, 23, 1934, p. 60. (t. K.).

Een isabelkleurige wintertaling, *Anas crecca* L.

In dit tijdschrift, 7, 1934, p. 55, vermeldde ik reeds een isabelkleurige zomertaling. Thans ontving ik een totaal isabelkleurige wintertaling, ♀, van de Brabantsche biesbosch, 16 Nov. 1934.

C. EYKMAN.

Twee krooneenden, *Netta rufina* (Pall.), in de kooi te Bakhuizen (Gaasterland) gevangen.

Door de welwillende medewerking van den kooiker, kwam het „Friesch Natuurhistorisch Museum” te Leeuwarden, in het bezit van twee krooneenden, een ♀ en een ♂, die, resp. 1 September en 20 November 1934, in de eendenkooi te Bakhuizen waren gevangen.

Tsjeard Gs. DE VRIES.

Ijseend, *Clangula hyemalis* (L.), bij het Haagsche pompstation.

In November 1934 kon ik op verschillende data op het filterterrein van het Haagsche Pompstation een ijseend (waarschijnlijk een ♀) waarnemen, die gedurende 3 weken bijna dagelijks en het grootste deel van den dag op één bepaald filter (van de 19 aanwezige) te zien was. De vogel dook voortdurend naar voedsel, dat hier bijna uitsluitend kon bestaan uit enkele slakjes en kleine zoetwatermossels, die zich vrij overvloedig op de gecementeerde wanden hadden afgezet. Het ex. was niet schuw en vloog uitstekend. Bij het heerschende zachte weer was deze voorkeur voor zoet water opmerkelijk.

J. C. KOCH.

Vaal stormvogeltje, *Oceanodroma l. leucorrhoa* (Vieill.), bij Wassenaar.

Op 2 November 1934 zag ik op het Ringstation Wassenaar een vaal stormvogeltje op 1½ M. boven het veld naar het Z.W. overvliegen. De witte bovenstaartdekveeren en de gevorkte staart waren duidelijk zichtbaar. De datum van waarneming viel in een periode van voortdurend sterke W. en N.W. winden, hetgeen wel de oorzaak was, dat deze zeevogel boven het land trok.

J. C. KOCH.

Late najaarswaarneming van de tortelduif, *Streptopelia t. turtur* (L.).

9 Oct. 1934 nog 1 ex. op het landgoed „Beverweert” te Werkhoven (U.). In de lijst der N.O.V. staat (p. 54): „tot eind September en volgens Avifauna Neerlandica ook in October”.

J. N. VAN DEN BRINK.

Na het verschijnen van de lijst der N.O.V. zijn nog de

volgende October-waarnemingen gepubliceerd: 1 Oct. 1927, 2 ex. bij Hoek van Holland („Ardea”, 17, 1928, p. 43) en 8 Oct. 1932, 1 ex., ibidem („Ardea”, 22, 1933, p. 19). (t. K.)

Een kolonie van de groote stern, *Sterna s. sandvicensis* Lath., bij het Zwanewater.

In den zomer van 1934 heeft een kleine kolonie van deze soort met succes in de duinen ten zuiden van het Zwanewater gebroed. Toen HAVERSCHMIDT en ik daar op 8 Juni ter plaatse waren, zagen we opvallend veel groote sterns telkens overvliegen, meer dan andere jaren, maar van een nederzetting was geen spoor te bekennen. J. SCHOUTE (Amsterdam) vertelde mij, dat hij er in het laatst van Juli nesten gevonden had, naar schatting een dertigtal, dicht bij elkaar gelegen en temidden van een flinke kolonie vischdieven en kapmeeuwen. De meeste nesten bevatten toen één ei, enkele twee. Bij navraag aan den jacht-opziener van het Zwanewater, vernam ik dat er inderdaad groote sterns gebroed hadden, in totaal ongeveer 150 paren. Ofschoon de kapmeeuwen (verdreven exemplaren uit de lepelaarkolonie van het Zwanewater) flink huis hielden onder de vischdieven, zagen de groote sterns toch kans een broedsel groot te brengen. De kapmeeuwen broedden daar in een droge duinvalei en op een zeer groote, glooiende heuvel; hun nesten bouwden zij tusschen de stroopooters en de helmvegetatie.

J. P. STRIJBOS.

Broedgeval van de kleine mantelmeeuw, *Larus fuscus* subsp., in de Schoorlerduinen.

In het afgelopen broedseizoen werd door den heer G. SCHUYL (Utrecht) een nest van deze soort gevonden in de Schoorlerduinen. Beide vogels hadden gele pooten, maar de tint van den mantel verschilde aanmerkelijk. De vogel die door den heer SCHUYL voor het ♀ gehouden werd, was bijna zoo donker als een groote mantelmeeuw, de andere iets donkerder dan een zilvermeeuw. Beide vogels vielen overvliegende zilvermeeuwen aan; het nest lag in een kolonie zilvermeeuwen. Op 27 Juni gelukte het den heer SCHUYL uit de schuilhut, welke hij bij het nest gebouwd had, twee fotografische opnamen te maken van de beide oude vogels met hun twee jongen.

In Mei en ook nog in Juni werd door verschillende waarnemers een kleine mantelmeeuw gezien in de groote zilvermeeuwkolonie achter de Westen op Texel. Uit de gedragingen van den vogel meende men te mogen opmaken dat de vogel gejaard was (met een zilvermeeuw?) en daar een nest had. Na 17 Juni vertoefde ik gedurende 10 dagen op Texel en ofschoon ik toen bijna dagelijks urenlang in mijn schuilhut temidden van de kolonie zilvermeeuwen zat, heb ik de kleine mantelmeeuw niet meer mogen zien. Het is dan ook een zeer groote vraag of deze soort er inderdaad gebroed heeft.

J. P. STRIJBOS.

Een eigenaardig experiment met een vogelring.

Op 7 December 1934, vond ik, bij een poelier te Leeuwarden, tusschen een groepje goudpluvieren, *Charadrius apricarius* subsp., die juist van een „wilstervanger” in de buurt van Bolsward waren ontvangen, een voorwerp met een ring. Dit bleek de Leidsche ring no. 125925 te zijn, welke ik aan den Directeur van 's Rijksmuseum opzond met verzoek wel te willen doen mededeelen wanneer, waar en in welken staat de vogel was geringd. Namens Prof. Dr BOSCHMA, schreef Dr JUNGE mij daarop: „met den ring 125925 is het een vreemd geval. Dit „nummer is namelijk door Dr VAN DER MOLEN, op 5 Febr. 1934 „gebruikt voor een volwassen spreeuw, *Sturnus vulgaris* subsp., „geringd te Den Dolder. Vermoedelijk is deze spreeuw dus door „iemand teruggevangen en de ring daarna voor den goudpluvier „gebruikt. Wij hebben hier echter geen bericht gekregen, zoo „dat het ons niet bekend is waar deze goudpluvier gering is. Het „aantal in ons land geringde goudpluvieren is zeer gering, terug „meldingen zijn er in 't geheel niet”.

Des te spijtiger dat we niet weten waar dit geringde voorwerp vandaan komt.

Tsjeard Gs. DE VRIES.

Vergadering te Amsterdam, in „Artis”, op 30 December 1934.

Aanwezig van het Bestuur: de heeren P. A. HENS, Dr C. EYKMAN, J. G. VAN MARLE en Tsj. Gs. DE VRIES.

Voorts de leden: Dr C. G. B. TEN KATE, P. J. BOUMA, W. HELLEBREKERS, J. A. SILLEM, M. J. TEKKE, Dr H. W. VAN VAN RHIJN, P. L. STEENHUIZEN, Jhr H. VAN LENNEP, Dr A. A. J. H. MARRES, J. P. STRIJBOS, J. N. VAN DEN BRINK, P. G. OP DE COUL, J. F. M. VAN MALSSSEN, W. F. SILLEM, G. J. M. DE GREEFF en Dr J. C. KOCH.

Afwezig met kennisgeving: Jhr Dr Ir F. C. VAN HEURN en de heer H. RUITER.

De Voorzitter opent de vergadering en de Secretaris leest de notulen voor, die, behoudens een enkele wijziging, goedgekeurd worden.

Als nieuw lid wordt met algemeene stemmen gekozen de heer G. B. FORTUYN, burgemeester van Nieuwpoort (voorgesteld door Dr J. C. KOCH).

Vervolgens is aan de orde de bespreking van de voorjaars excursie. Besloten wordt op Zondag 2 Juni een tocht te maken naar de moerassen van Vollenhove, teneinde o.a. de purperreigerkolonie te bezichtigen. Den avond tevoren zal vergaderd worden in Zwolle. Dr TEN KATE zal zich met de leiding belasten.